NOT A PROJECT, BUT A PROMISE

מאת מרגריטה מוסקארדיני ✦ لـ مارغريتا موسكرديني

12 ביולי – 31 באוגוסט, 2024

מרגריטה מוֹסקארדיני (*1981, דוֹנוֹראטיקוֹ, איטליה; חיה ועובדת בליבורנו, איטליה) מתעניינת במקומות ואתרים סִפיים – במשמעותם הטבעית, החברתית, התרבותית או המשפטית. נקודות המוצא שלה הן לא אחת אנקדוטה או הבחנה בודדות, כגון תפילה המושמעת שוב ושוב בכנסיה במטרה להגן על מהגרים המבקשים מקלט מפני פינוי, או מעקב אחר תנועתו של חומר בניה המפונה מבתים הרוסים בשכונות העוברות תהליך קיצוני של ג'נטריפיקציה. היא מקלפת בהדרגה את שכבות הסיפור בניסיון להשתהות על מציאויות מסובכות. עבודותיה של מוסקארדיני משתמשות בשפה החזותית של ההפשטה העוטה צורה של פסל, רישום, טקסט וכו'; הן מעוגנות במציאות חברתית וגאוגרפית ובה במידה הן פתוחות וספקולטיביות.

את **Not a Project, But a Promise** [לא פרויקט, אלא הבטחה] ייצרה מוסקארדיני עבור CCA תל אביב-יפו, והוא מייצג את הפרק העכשווי במחקרה הארוך על אתרים המדגימים את המושג "נחלת הכלל", כלומר אתרים הקיימים לטובת הכלל ותחת פיקוחו, אך אינם שייכים לאיש. האמנית חוקרת במיוחד כיצד נשמר מעמדם הייחודי של אתרים אלה ואיזה שימוש נעשה בהם בתקופות של שינוי חברתי־פוליטי. פרקים קודמים עסקו במבצרים שבנו הנאצים לאורך החומה האטלנטית במלחמת העולם השנייה – מהרי הפירנאים ועד נורבגיה – וכן במרחבים הציבוריים שבהם התרחשו המחאות של פארק טקסים גֶזי באיסטנבול, ובמבנים הארעיים שנבנו בידי פליטים סורים במחנה הפליטים זעתרי בירדן.

גוף העבודות הנוכחי, שנוצר במיוחד עבור הגלריה בקומת הקרקע של המרכז, מציג צלליות מבד המבוססות על מפות של שנים עשר מקומות קדושים בירושלים, בית לחם וחברון הכפופים ל"סטטוס קוו של האתרים הקדושים", כפי שהוא מכונה. הסטטוס קוו הזה, שמקורו בעקרונות של השלטון העותומאני על ארץ ישראל, ועם הזמן עטה תוקף של חוק בין־לאומי אשר נועד להסדיר את מעמדם של מקומות קדושים המשמשים מאמינים של דתות שונות ולפקח עליהם. צורה זו של בִּנאוּם, שראה באתרי הקודש גופים אל־לאומיים חוצי ריבונות, עומדת בלב **Not a Project, But a Promise**. השליטה בחלוקת הזמן והמרחב באתרים אלה מרמזת, לפי מוסקארדיני, לדרכים אחרות של יישוב מרחב שאינו בבעלות המדינה ומציעה תחתיהן מודל חדש של יחסים בין קהילות.

"המונח סטטוס קוו מקורו בביטוי הרומי 'status quo ante bellum', שמשמעו 'מצב העניינים לפני מלחמה'," מסבירה האמנית. "מכאן שהוא מניח מראש את קיומה של המלחמה כנתון. בזמן בו כולנו מצפים בקוצר רוח ל'סדר עולמי' חדש, שסביבו נוכל להתארגן, האמנויות יכולות לראות בעיני רוחן ולתת צורה לשלום מסוג שונה, אולי שלום אנרכי, הניזון אומנם מן הסכסוך, אך גם דוחה את המלחמה".

מוסקארדיני אינה משתמשת בהפשטה כבשפה פורמלית המנותקת מן המציאות הפיזית, אלא בהתאם לאטימולוגיה שלה, כמשהו שמחריג עצמו ממנה. (ברומית, המלה **abstrahere** משמעה "להינתק, להיפרד, להתרחק, לסטות"). פיסות הבד שלה מומשגות כשלושה מערכים נפרדים של "מרחבים הליכתיים (walkable)", המתבססים על מרצפות וחצרות שאנשים מהלכים בהם זה עשרות שנים, מרחבים שאותם היא הופכת ל"מערכות נראוֹת" – מערכות של סימנים גלויים לעיננו, שאחריהן אנחנו עוקבים, אך הן נותרות חסרות בעלים.

Not a Project, But a Promise מאת מרגריטה מוֹסקארדיני מוצג באוצרותו של ניקולה טרצי, ובתמיכת Ambasciata d'italia, תל אביב ו־Istituto Italiano di Cultura, תל אביב. האירוח באדיבות קרן אאוטסט לאמנות עכשווית.

12 تموز – 31 آب، 2024

مارغريتا موسكرديني (*1981، دونوراتيكو، إيطاليا؛ تعيش وتعمل في ليفورنو، إيطاليا) مهتمة بالأماكن الواقعة في الحدود العتبية – سواء بالمعنى الطبيعي أو الاجتماعي أو الثقافي أو القانوني للمصطلح. غالبًا ما تكون نقطة انطلاقها من حكاية أو لحظة تأمل – مثل إلقاء خطبة دينية بشكل مستمر في مكان للعبادة لحماية المهاجرين الذين يبحثون عن مأوى من الإخلاء، أو متابعة رحلة مادة واحدة يتم استخراجها من الأحياء المدمرة التي تجري فيها تحولات استطباقية عنيفة – تقشّر موسكرديني طبقاتها تدريجيًا حتى تظل قائمة على الحقائق المتشابكة. باستخدام اللغة البصرية التجريدية واتخاذ شكل النحت والرسم والنص والمزيد من الوسائط، نجد أن أعمال موسكرديني متجذرة اجتماعيًا وجغرافيًا ومفتوحة الاحتمالات وتأملية في آن.

Not a Project, But a Promise [ليس مشروعًا بل وعدًا] الذي انتجته موسكرديني من أجل العرض في CCA تل أبيب-يافا هو الفصل الأخير من بحثها الطويل حول المواقع التي تجسد مفهوم «المشاع»، أي المواقع المتاحة لمصلحة عامة الناس وتحت رعايتهم ولا يملكها أحد. تدرس الفنانة على وجه الخصوص كيفية الحفاظ على مكانة المواقع الفريدة والاستفادة منها في أوقات التغيير الاجتماعي والسياسي. تناولت الفنانة في الفصول السابقة التحصينات التي بناها النازيون على طول الجدار الأطلسي خلال الحرب العالمية الثانية – من جبال البيرينيه إلى النرويج – وكذلك الأماكن العامة التي اتخذها المتظاهرون مساحة في احتجاجات حديقة جيزي في إسطنبول، والساحات والمنازل المؤقتة التي بناها اللاجئون السوريون في مخيم الزعتري في الأردن.

تتضمن مجموعة الأعمال هذه، التي أُنتجت خصيصًا لتتلاءم مع صالة العرض في الطابق الأرضي في المركز سلسلة من الصور الظلية المصنوعة من قماش، وتصوّر فيها خرائط الاثني عشر موقعًا مقدسًا في القدس وبيت لحم والخليل يسيطر عليها ما يُعرف بـ «الوضع الراهن». يأخذنا هذا إلى مجموعة من المبادئ التي تعود جذورها إلى الحكم العثماني في فلسطين والتي كُرسّت لاحقًا كقانون دولي بهدف تنظيم أماكن العبادة المقدسة لدى ديانات عدة حيث تمارس فيها الطوائف المختلفة شعائرها وتؤدي إيمانها. شكل التدويل هذا الذي يصور الأماكن المقدسة باعتبارها موضوعًا تابعًا لهيئة فوق وطنية وعابرة للسيادة هو لبّ معرض ليس مشروعًا بل وعدًا. يوحي التحكم في حصة الزمان والمكان في هذه المواقع بالنسبة لموسكرديني، بطرق أخرى للسكن في مساحات خارج ملكية الأرض، وتقدم بدلًا من ذلك نموذجًا جديدًا للعلاقات بين المجتمعات.

«مصطلح Status Quo [أي الوضع الراهن] مشتق من العبارة اللاتينية **status quo ante bellum** والتي تعني «الوضع قبل الحرب» تقول الفنانة. «هذا يعني أن هناك افتراض بوجود الحرب كأمر مسلم به. وبينما ننتظر جميعًا الانتقال لـ «نظام عالمي جديد» يمكننا أن ننتظم، يمكن للفنون أن تتخيل وأن تشير إلى ممارسات مختلفة، ربما فوضوية، لتحقيق السلام، الذي على الرغم من أنه يتغذى على الصراع، فإنه ينبذ الحرب أيضًا.»

تستخدم موسكرديني التجريد ليس بوصفه لغة بصرية مفصولة عن الواقع بل كشيء ينسحب منه مباشرة، تمامًا كما يحتّم أصل الكلمة اللاتيني (ففي اللاتينية كلمة **abstrahere** تعني «سحب، انفصل، تراجع، انحرف»). صُمّمت قطع القماش في ثلاث مجموعات متميزة من «مساحات المشي» مرجعها هو الأرضيات والساحات التي مشت فيها الأقدام لعقود من الزمن، والتي حولتها إلى أنظمة يمكن مراقبتها، أنظمة من الإشارات التي يمكننا جميعًا رؤيتها ومتابعتها لكنها تبقى بلا مالك.

Not a Project, But a Promise لـ مارغريتا موسكرديني من تنسيق نيكولا ترتسي وبدعم من Ambasciata d'italia، تل أبيب، وIstituto Italiano di Cultura، تل أبيب. الضيافة برعاية صندوق آوتست للفن المعاصر.

NOT A PROJECT, BUT A PROMISE

by **Margherita Moscardini**

July 12 – August 31, 2024

Margherita Moscardini (*1981, Donoratico, Italy; lives and works in Livorno, Italy) is interested in places and sites of liminality – whether in the natural, social, cultural, or legal sense of the term. Often departing from a single anecdote or observation – such as a religious sermon being enacted continuously in a place of worship, so as to protect migrants seeking shelter from evacuation, or following the journey of a single material being excavated from demolished neighborhoods in the process of extreme gentrification – Moscardini gradually peels away its layers so as to linger on entangled realities. Using the visual language of abstraction and taking the form of sculpture, drawing, text, and more, Moscardini's works are socially and geographically anchored at the same time as they are open-ended and speculative.

Not a Project, But a Promise, created by Moscardini for CCA Tel Aviv-Yafo, represents the latest chapter of her long-term research into sites that exemplify the concept of "the commons," namely sites that exist for the benefit and under the care of everyone but are owned by no one. In particular, the artist examines how the unique status of these sites is maintained and utilized in times of socio-political change. Previous chapters concerned the fortifications that were built along the Atlantic Wall by the Nazis during the Second World War – from the Pyrenees to Norway – as well as public spaces that were used during the protests of Gezi Park in Istanbul, and courtyards and temporary houses built by Syrian refugees in Jordan, in the refugee camp of Za'atari.

This body of work, created especially for the Center's Ground Floor Gallery, features a series of silhouettes made of fabric that are based on maps of twelve Holy Sites in Jerusalem, Bethlehem, and Hebron that are governed by what is known as the Status Quo. This refers to a set of principles that has its roots in the Ottoman rule in Palestine, and which was eventually consecrated into international law with the purpose of regulating and protecting sites of worship that are holy to several religions and where various communities practice their faith. This form of internationalization, which has envisioned the Holy Places as the subject of a supranational, cross-sovereign body, is at the core of **Not a Project, But a Promise**. The governing of the share of time and space within these sites suggests, for Moscardini, other ways of inhabiting space which lie outside of land ownership, offering instead a new model for relations between communities.

"The term Status quo derives from the Latin phrase 'status quo ante bellum,' which means 'the state of affairs before the war'," the artist explains. "It therefore presupposes the existence of war as a given. As we all wait for a new 'world order' around which we can organize, the arts can imagine and point to the exercise of a different, perhaps anarchic, kind of peace that, although it feeds off of the conflict, also repudiates war."

Moscardini uses abstraction not as a formal language disconnected from the physical reality, but rather, true to its etymology, as something that directly pulls out of it. (In Latin, **abstrahere** means "to drag away, detach, pull away, divert"). Her pieces of fabric are conceptualized as three distinct constellations of "walkable spaces," based on floors and courtyards that have been walked on for centuries, which she diverts into "watchable systems" – systems of signs that we can all see and follow, but that remain without an owner.

Not a Project, But a Promise by Margherita Moscardini is curated by Nicola Trezzi. It is supported by Ambasciata d'italia, Tel Aviv and Istituto Italiano di Cultura, Tel Aviv. Hospitality provided by Outset Contemporary Art Fund.

Not a Project, But a Promise, 2024. Nautic fabric on wooden stretching bars, bronze, and archival images, variable dimensions. Courtesy of the artist.

Not a Project, But a Promise, 2024. בד ימי מתוח על מוטות עץ, ברונזה ותמונות ארכיוניות, מידות משתנות. באדיבות האמנית.

Not a Project, But a Promise، 2024. قماش بحري مثبت على قضبان حديدية، برونز، وصور أرشيفية، أبعاد متغيّرة. بإذن من الفنانة.